

Arrest

nr. 79 979 van 23 april 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Poolse nationaliteit te zijn, op 2 februari 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 december 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. VAN DEN STEENE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 23 juni 2011 een aanvraag in tot het verkrijgen van een verklaring van inschrijving als werknemer/werkzoekende. Op dezelfde dag diende verzoeksters zoon een aanvraag in tot het verkrijgen van een verklaring van inschrijving als bloedverwant in neergaande lijn.

1.2. Op 8 december 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) t.a.v. verzoekster. Deze beslissing werd verzoekster betekend op 4 januari 2012.

Dit is thans de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“(…) Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie. Betrokkene diende op 23.06.2011 een aanvraag tot verklaring van inschrijving in als werknemer/werkzoekende (art.40, §4, 1° van de wet van 15.12.1980). Daar betrokkene niets voorlegde ter staving van haar aanvraag werd beslist tot een weigeringsbeslissing die aan betrokkene werd betekend op 29.09.2011, waarna zij nog 1 maand de tijd had om extra documenten voor te leggen. Betrokkene legde vervolgens volgende documenten voor: een inschrijvingsbewijs bij de VDAB, bewijzen van sollicitaties, een negatief antwoord op een sollicitatie, een arbeidsovereenkomst met een gemiddelde wekelijkse arbeidsduur van 4 uur. Wat betreft het bewijs van tewerkstelling (nl. arbeidscontract van 4 uur) dient opgemerkt te worden dat op basis van 4 uur tewerkstelling per week het verblijfsrecht niet erkend kan worden. Dergelijke tewerkstelling dient als marginaal beschouwd te worden (art. 50, §2, 1° van het KB van 8.10.1981). Bovendien dient opgemerkt te worden dat de feitelijke tewerkstelling intussen is gestopt, het voorgelegde contract is dus reeds acherhaald. Er gaat bijgevolg geen enkele bewijskracht meer van uit. Betrokkene kan evenmin de inschrijving genieten als werkzoekende (art.50; §2, 3° van het KB van 08.10.1981). Zij bewijst dat zij is ingeschreven bij de VDAB en dat zij gesolliciteerd heeft naar een job. Zij kan echter aan de hand van deze documenten niet overtuigen een reële kans op tewerkstelling te maken. De voorgelegde sollicitatiebewijzen en antwoorden van potentiële werkgevers blijken eerder negatief omdat betrokkene geen Nederlands kan. De enige positieve reactie kwam van Home Plus Services waar betrokkene uiteindelijk een contract kreeg van 4 uur per week. Deze tewerkstelling blijkt intussen beëindigd, alhoewel het een contract van onbepaalde duur betrof, kennelijk bezat betrokkene niet de nodige vaardigheden/capaciteiten om de taak te kunnen volbrengen. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene beschikt over een concreet voorstel van een werkgever om in de nabije toekomst in dienst te kunnen treden. Vandaar dat ertoe moet besloten worden dat betrokkene niet aantoonde een reële kans op tewerkstelling te maken. Gezien deze elementen kan het recht op verblijf dan ook niet worden toegestaan. Wat betreft de aanvraag van de minderjarige K.J.(…) op basis van art. 40bis, §2, 3° in functie van betrokkene, moet vastgesteld worden dat deze aanvraag geen toepassing meer kan vinden. Gezien de moeder het verblijfsrecht niet heeft verworven, kan de minderjarige zich niet bij haar voegen. Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen(…)”.

1.3. Op 8 december 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris m.b.t. verzoeksters zoon een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Tevens besliste de gemachtigde van de staatssecretaris tot afgifte van een bevel tot terugbrenging. Deze beslissingen werden betekend op 4 januari 2012.

2. Over het voorwerp van het beroep

Verzoekster voegt bij haar beroep de in punt 1.3. bedoelde beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), die getroffen werd m.b.t. haar zoon. Anderzijds stelt ze in de aanhef van haar verzoekschrift dat het beroep gericht is tegen *“de beslissing tot weigering van een machtiging tot verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.”* Rekening houdend met dit gegeven en het betoog ter ondersteuning van het enig middel gaat de Raad ervan uit dat het voorwerp van onderhavig beroep de in punt 1.2. bedoelde beslissing is, zoals de verwerende partij het blijkens haar nota ook begrepen heeft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel werpt verzoekster de schending op *“van artikel 50,§2 KB van 8/10/1980”*.

Verzoekster betoogt als volgt:

“Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat verzoekster niet aantoonde dat ze een reële kans op tewerkstelling maakt. Terwijl Verzoekster aantoonde dat ze werkt als poetshulp. Zij kan echter momenteel slechts een werkduur van 4 uur per week voorleggen. Gelet op het feit dat zij andere bewijzen van sollicitatie kan voorleggen en de daarbijkorende weigeringen, toont zij derhalve wel haar bereidheid tot werken. Verzoekster kent nog niet de hoeveelheid Nederlands die door een werkgever gevraagd wordt, doch zij werkt eraan. Dat er kan worden gezegd dat verzoekster wel een 'reële kans op tewerkstelling' maakt, doch dat deze op het moment van de beslissing d.d. 8/12/2011 niet aanwezig was. Deze afwezigheid van een 'reële kans op tewerkstelling' niet door toedoen van verzoekster tot stand is gekomen, in tegendeel, verzoekster doet er alles aan om een 'reële kans op tewerkstelling' te verkrijgen.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.2. Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen, na het citeren van de motivering van de bestreden beslissing en de stelling dat verzoeksters beschouwingen niet kunnen worden aangenomen:

"Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op grond van grondig en zorgvuldig onderzoek van verzoeksters concrete situatie heeft geoordeeld dat aan verzoekster het verblijf van meer dan drie maanden diende te worden geweigerd. Het loutere feit dat verzoekster een andere mening is toegedaan dan de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid kan uiteraard niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden. Verzoekster ontkent niet dat zij slechts een tewerkstelling kan voorleggen van vier uur per week. Dienaangaande oordeelde de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid geheel terecht dat dergelijke tewerkstelling niet kon volstaan om een verblijfsrecht van meer dan drie maanden te bekomen. Bovendien bleek bij het nemen van de bestreden beslissing dat verzoeksters tewerkstelling intussen gestopt was, ondanks het feit dat het een contract van onbepaalde duur betrof, waardoor zij sowieso niet in aanmerking kwam voor een verblijfsrecht als werknemer. (...R.v.V.nr. 58.152 van 21 maart 2011).

De verwerende partij laat gelden dat daarenboven geheel terecht werd beslist dat de voorgelegde bewijzen van sollicitatie en de daarbij horende weigeringen, geen afdoende bewijs konden vormen voor een "reële kans op tewerkstelling". Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeksters gebrekkige kennis van het Nederlands een onoverkomelijk struikelblok is voor werkgevers. Verzoekster betwist dit ook niet. Het loutere feit dat men solliciteert en schijnbaar werkbereid is, impliceert geenszins dat er tevens sprake is van een reële kans op tewerkstelling, in de zin van artikel 40, §4, 1° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster erkent overigens dat op het ogenblik van de bestreden beslissing in haar hoofde geen reële kans op tewerkstelling meer aanwezig was. Verzoekster voert aan dat dit gebrek aan een reële kans op tewerkstelling niet door haar toedoen tot stand is gekomen en dat zij er alles aan doet om wel deze reële kans te verkrijgen, maar dergelijke vage en ongestaafde beschouwingen kunnen vanzelfsprekend niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden. Verzoekster maakt met haar summiere uiteenzetting geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid een kennelijk onredelijke beslissing zou hebben genomen. Terwijl de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen enkel onderzoekt of de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van de marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (zie o.m. R.v.St. 17 januari 2007, nr. 166.820). De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekster het verblijf van meer dan drie maanden diende te worden geweigerd, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoeksters concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde terecht heeft geoordeeld dat verzoekster niet in aanmerking kon komen voor een verblijf van meer dan drie maanden, als werknemer of werkzoekende. Verzoekster kan niet dienstig anders voorhouden. Het enig middel kan niet worden aangenomen".

3.3. Artikel 50, §2,1°, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenbesluit) luidt als volgt:

"§ 2.- Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient de burger van de Unie naargelang het geval de volgende documenten over te maken :

1° werknemer : een verklaring van indienstneming of tewerkstelling overeenkomstig het model van bijlage 19bis;"

3.4. Waar verzoekster een schending opwerpt van artikel 50, §2, 1°, van het Vreemdelingenbesluit, dient de Raad op te merken dat zij nalaat te concretiseren op welke wijze de bestreden beslissing, die onder meer vaststelt dat de *"feitelijke tewerkstelling intussen is gestopt, het voorlegde contract is dus reeds achterhaald. Er gaat bijgevolg geen enkele bewijskracht meer van uit"*, de door verzoekster

opgeworpen wetsbepaling schendt. Het middel is op dit vlak onvoldoende uitgewerkt om ontvankelijk te zijn.

3.5. Voor zover uit de rest van het betoog dient te worden begrepen dat verzoekster het niet eens is met de motivering van de bestreden beslissing waar deze stelt "*Betrokkene kan evenmin de inschrijving genieten als werkzoekende*" en zij derhalve de schending van de materiële motiveringsplicht beoogt op te werpen, dient de Raad op te merken dat verzoekster met de herhaling van de elementen die haar situatie kenmerken, haar bloot vergoelijkend betoog dat de situatie niet aan haar te wijten is en het afsluitend betoog dat een reële kans op tewerkstelling "*(...) op het moment van de beslissing d.d. 8/12/2011 niet aanwezig was*", waarbij ze de bestreden beslissing bevestigt, niet aantoont dat de overheid bij de beoordeling van de aanvraag niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, die niet correct heeft beoordeeld of op grond daarvan op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig april tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA